Dacă va fi soare...

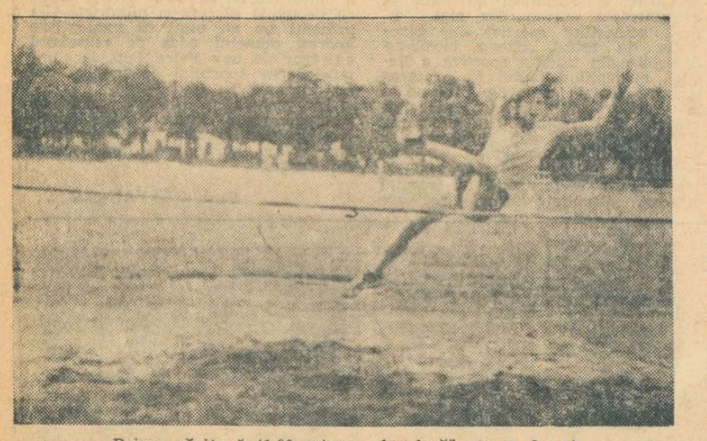

Prima săritură (1,30 m) cu „foarfecă", acum 6 ani

— Spune-mi, Cornelia, ce-ai simțit atunci, la 1,93, cînd ștacheta nu căzuse încă ?

— **O fericire fără seamăn. Poate că ea a fost povara care m-a tras mai repede în jos. Poate că ea a dărimat ștacheta...**

— Trecerea bruscă de la 1,85, la 1,93 a însemnat acolo, la Zagreb, un simplu act de bravură ?

— **Nu. Sărind 1,85, m-am uitat din nou la ștachetă. Mi se părea atît de mică înălțimea, încît mi-am zis că a sosit vremea doborîrii recordului lumii...**

— Întotdeauna cînd ești bine pregătită ți se par liliputane înălțimile pe care le treci ?

— Da.

Vorbesc cu Cornelia Popescu despre un posibil nou record al lumii, fabulos în sine, ca despre un fapt obișnuit, ca despre ploaia aceasta care nu mai contenește, de pildă. Fata blondă, înaltă și suplă ca o trestie, calmă, surîzătoare, deschisă, îmi dă și mie, spectatorului său, o siguranță care altfel m-ar speria. Dar, dacă mă gîndesc bine, însăși cariera ei, drumul spre marile înălțimi, îndrăzneala de a-și încredința tinerețea, talentul, speranțele unui salt acrobatic de care s-a îndrăgostit la prima vedere la Ciudad de Mexico, toate acestea sînt actele unui om sigur de sine. Am mai scris, mi se pare, despre cariera Corneliei Popescu. Oricum, dacă nu de la mine, iubitorii de atletism îi cunosc ascensiunea din povestirile altora. Așa că nu voi repeta, pentru rememorare, decît cîteva date. Are 21 de ani, 176 cm înălțime, 56 kg, este studentă la I.E.F.S.

Încercarea de la Zagreb i-a creat un complex favorabil — îmi spune. Acum știe cît de sus este ștacheta-record mondial și, mai ales, știe că-i este perfect accesibilă înălțimea, dar, poate mai impresionantă decît încercarea în sine, decît realizările ei de pînă acum (1,87 — este, orice s-ar spune, o mare performanță și dacă nu mă crezi, încearcă, dumneata, cititorule, să sări la fel, în oricare stil vrei...) este nonșalanța cu care-și planifică totul. Îmi vorbește acum, cînd se află în plină ascensiune, despre încheierea carierei. Și-a planificat-o pentru 1976, după Jocurile Olimpice. Pînă atunci va cuceri două medalii de aur la J.O. și va duce ștacheta recordului lumii la 1,95. Spune totul firesc, așa cum îmi mărturisește că nu-i mai place ritor tocmai prin prospețime. Cînd o întreb despre debut, despre ziua în care a înțeles că poate fi săritoare în înălțime, despre ziua care i-a deschis drumurile spre marea performanță, spre căile lumii, îmi spune rîzînd ca după o șotie, că **„într-o zi, m-am luat la întrecere cu Gabi Rădulescu. Acum 6 ani, Gabi era recordmană la lungime junioare. Am vrut să vedem care sare mai mult la înălțime. Și am reușit un 1,30 care mi-a deschis ochii".** Așa a părăsit, fără regrete, gimnastica...

De cînd am vorbit cu Cornelia aștept cu nerăbdare ziua de astăzi. Pentru că...

— Spune-mi, Cornelia, ce vei face la „internaționale" ?

— **Dacă va fi soare...**

— Ei bine, dacă va fi soare, ce se va întîmpla ?

— **Voi pune din nou ștacheta la 1,93 m. Și-acum, sub ochii Iolandei, lîngă inimile atîtor buni prieteni ai atletismului...**

Vom fi toți lîngă tine, Cornelia. Te vom urmări cu emoție, te vom aplauda cu căldură !

Hristache NAUM

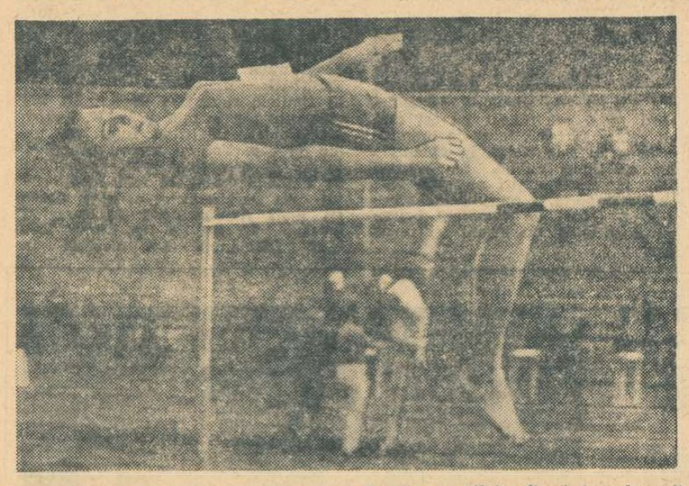

După ce stilul „flop" i-a devenit prieten și ajutor, performanțele au urcat pînă la 1,87 m. Se vor opri aici ?

Tom Jones în ultimul timp, deși este o pasionată a muzicii ușoare. Făcînd o paranteză, trebuie să vă spun că pasiunile extra-sportive străbat paleta de la un capăt la celălalt, de la Sergio Endrigo, Adriano Celentano și Mihaela Mihai pînă la Shakespeare...

Nu, nu trebuie să vedeți ușurința în acest gen liber de a vorbi sau infatuare în năzuințe, Cornelia muncește ca un rob pentru performanță. V-o poate spune antrenorul ei, Baruch Elias, v-o pot spune colegele. A sărit pînă acum de mai bine de 2 000 de ori peste ștachetă, fiecare centimetru cucerit solicitîndu-i cam 50 de salturi „flop". A făcut sute de kilometri de alergări. A închinat gimnasticii și halterelor nenumărate ore, și va continua să muncească cu aceeași admirabilă sîrguință. Visurile ei sînt ale unui om care **poate** (și care știe bine aceasta), felul de a vorbi cel al unui copil, cucerit într-un carnet, ne atestă afirmațiile sportivului de-acum o jumătate de secol — „excellent pratiquant des sports athletiques et du football association"...

„Dar războiul încă nu se terminase — reia Constantin Niculescu. În luna mai 1918, cu toți tinerii

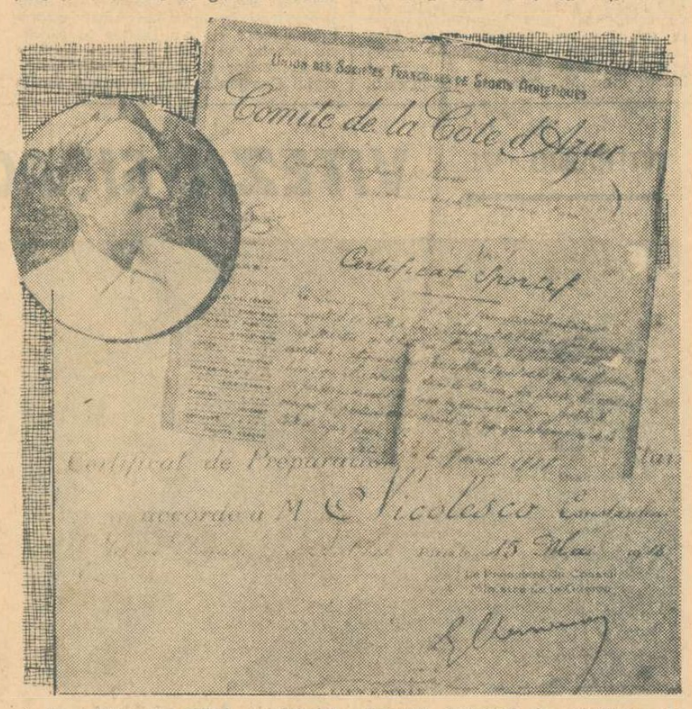

sportivi încadrați în asociația „La jeune France", am intrat voluntar într-o școală militară pregătitoare. Era nevoie de noi contingente de luptători pentru frontul de pe Marna. Președintele de pe atunci al Republicii Franceze și ministrul de război, Georges Clemenceau, care, cu dîrzenia lui de „Tigru", a înclinat balanța victoriei pentru țările Antantei, a semnat și certificatul românului Constantin Nicolesco. La 11 noiembrie 1918, s-a încheiat armistițiul, și noua generație de sportivi-militari n-a mai fost trimisă pe front. Am putut continua studiile de agronomie, în timpul cărora am realizat și „performanțe sportive de clasă superioară", la echipele „l'Etoile" din Antibes și „U.S.R.C.M." din Cap Martin.

M-am înapoiat în țară cu diploma de agronom, dar și cu aceea de „maestrul sportului francez". La București, am preluat postul de „centru înaintaș" în echipa Colțea, alături de baritonul Nae Secăreanu, de la Opera Română, de Puiu Stroiescu, de dr. Pavel etc. „Academia de educație fizică" (A.N.E.F.) mă solicita să predau cursuri de atletism la primele promoții din Dealul Spirii. Am preferat munca în cadrul Ministerului de agricultură, la primele ferme-model de stat, care puneau pe baze științifice cultura pămîntului. Între sulițâ și sapă, am ales pe cea din urmă. Și n-am părăsit această unealtă, nici acum. Nu las însă nici exercițiile de sport, mai apropiate de vîrsta mea. Alerg în fiecare dimineață 3—4 kilometri pe străzile comunei Băneasa, pe orice vreme, împrospătîndu-mi plămînii, menținîndu-mi sănătatea și... tinerețea".

Și „atletul complet" din Franța anilor 1917—18 ne conduce pînă la poartă, după care pornește, grăbit, cu bustul bombat, la culesul tufelor de roșii din grădina casei.

...Pentru că agronomul pensionar și sportivul activ Constantin Niculescu nu are decît 72 de ani...

D. MORARU-SLIVNA

sportul Magazin

SPORTIVII ROMÂNI LA MECCA BOXULUI

ÎNTRE MACUMBA PANAMEZĂ ȘI KILTUL SCOȚIAN

Din sectorul vecin s-a ridicat brusc un tînăr de talie mijlocie și s-a repezit spre grupul nostru compact, căutîndu-l insistent cu privirea pe antrenorul Constantin Dumitrescu. Bărbatul smead nici nu a mai așteptat confirmarea presupunerii sale, ci l-a îmbrățișat pe Titi, partenerul său de competiție la Jocurile Olimpice de la Melbourne, din 1956. Era boxerul argentinian Antonio Marcilla, azi antrenor și fotograf de meserie la New York. Asemenea întîlniri întăresc ideea că Madison Square Garden este templul și locul de rendez-vous al boxului mondial. Am simțit asta cînd au venit pe rînd să ne salute Carmen Basilio, cu nasul său turtit în bătălii violente, micul Petey Scalzo, cu figura de șoricel, sau tînărul profesionist Velasquez, fost reprezentant olimpic american la Mexico. Am simțit la fel cînd pe ring, înaintea meciului vedetă, au fost prezentați publicului o serie de mari campioni de altădată, printre care Willie Pep, precum și Joe Frazier însoțit pînă în buza ringului de garda sa personală, nu tocmai simpatizat de spectatori, căci a primit mai puține aplauze decît de pildă Carmen Basilio.

Acum, la a patra înfățișare, cu adevărat modernă, Madison Square Garden a rămas, de-a lungul unui secol, Mecca boxului mondial, în ciuda repetatelor încercări de a i se da și alte destinații. În 1874, cînd a ridicat prima construcție, Barnum s-a gîndit firește la circul său, numind sala „Great Roman Hippodrome", căci prezenta curse de care romane. Abia în 1877, un anume Gilmore, pentru a nu contraveni legii care interzicea boxul profesionist, prezenta „lecții ilustrate de box", în fapt adevărate meciuri. Primul campionat mondial de box desfășurat la Madison a opus, în 1883, pe americanul John Sullivan challengerului său englez Mitchell. Poliția new-yorkeză a intervenit, oprind lupta cu pumnii goi, întrucît superioritatea campionului era atît de evidentă încît englezul putea fi omorît ! După o lungă perioadă în care la Madison s-au înscăunat spectacolele de circ, cavalcadele, balurile, congresele partidelor politice, reuniunile atletice — boxul a revenit aci abia în 1920, pentru a nu mai părăsi locul.

Noua clădire, circulară, de la întretăierea celei de a 8-a Avenue cu străzile 31—33, cuprinde o splendidă arenă, cu o capacitate de 20 000 de locuri. Acoperișul suspendat pe cabluri elimină necesitatea oricărui pilon interior, ceea ce firește asigură o excelentă vizibilitate de oriunde. La construcția noului Madison (inaugurat în 1968) s-a folosit cea mai mare piesă unică de oțel văzută vreodată la New York : 96 de tone, 35 metri lungime, 5 metri lățime și 1 metru înălțime ; piesa a fost transportată cu o remorcă specială cu 58 de roți !

Construit deasupra celebrei Pennsylvania-Station (una din cele două mari gări ale New Yorkului), noul Madison are la interior tribune în 5 rînduri (pentru 17 000 de spectatori) și firește loc pentru fotoliile de ring. Echipa de box a României a avut deosebita șansă de a putea ocupa două șiruri de scaune în sectorul bileteior de 30 de dolari locul, cu prilejul meciului pentru campionatul mondial al categoriei ușoare dintre scoțianul Ken Buchanan și panamezul Ismael Laguna. Șansa ne-a fost de fapt creată de unul dintre conducătorii pasionați ai boxului amator american, Harry Forbes, ziarist sportiv și unul din promotorii marelui cotidian new-yorkez „Daily News".

Dincolo de meciul infernal la care am asistat, cu 15 reprize de încleștare fără menajamente, între băiatul blond din Edinburgh care n-a pregetat să îmbrace chiloți „ecosez" și foarte brunetul său oponent din zona celebrului Canal, — ne-au atras atenția alte aspecte care transformă o gală de box într-un spectacol artistic, cu nenumărate mijloace de fixare. Intrarea succesivă a protagoniștilor în arenă a fost precedată de demonstrația sonoră și extrem de colorată a unor orchestre tipice. Întîi a fost taraful panamez, cu trompetă și macumba, însoțit de galeșe fete unduindu-și trupurile în fustele creț suprapuse. Apoi a apărut mica fanfară scoțiană, cu oboi și cimpoaie, cu căciuli înalte și fuste cadrilate (kilturi) pînă la goliciunea genunchilor. După un consemn impus de televiziune, aceste două orchestre s-au întrecut cu rîndul, sub tirul reflectoarelor, în cele 14 reprize ale meciului, atițînd talazul de steaguri panameze din arenă, instigînd corul folcloric scoțian improvizat în tribune. Se fumează în sală, dar nu se simte. Se mănîncă hot-dogs, un cîrnat prins între două felii de pîine și uns cu dresuri picante, se beau băuturi răcoritoare. Se țipă și se fluieră, iar polițaii cu spatele la ring și cu fața la tribune supraveghează ordinea, pînă în momentul încheierii partidei cînd cîțiva dintre ei urcă în colțurile ringului pentru a stăvili entuziasmul unora sau patima altora.

Se spune că orice boxer în lume visează să ajungă măcar o dată la Madison Square Garden. Membrii echipei naționale de box a României au avut norocul de a păși în arena aceasta (pe care înainte au cunoscut-o doar Toma Aurel și Milică Theodorescu) și au avut surpriza de a găsi, nu un templu al pugilismului, ci sediul unei înfloritoare industrii a spectacolului. De săptămîna viitoare, aci va patina Peggy Fleming cu ansamblul „Holiday On Ice"...

Victor BANCIULESCU

FOTBALUL TIMIȘOREAN, CU CULMILE ȘI ABISURILE LUI

Ca rezultat al unei munci intense, desfășurate pe parcursul a cinci ani, în care timp a răsfoit 150 000 de exemplare de ziare tipărite de-a lungul anilor, un redactor al ziarului timișorean „Szabad Szo", **Iosif Dudaș**, a dat viață unei lucrări de mare amploare care va stîrni un viu interes în rîndurile iubitorilor de fotbal din țara noastră.

Este vorba de cartea, în curs de apariție, **„Timișoara, leagănul fotbalului românesc"**. Cei care au trăit sau au auzit despre epoca glorioasă a Chinezului, a Politehnicii sau a C.F.R.-ului, vor găsi în paginile acestei monografii date pe care, cu trecerea timpului, le-au uitat, dar pe care le vor reîntîlni cu drag, cu nostalgie...

Așa cum subliniază prof C. Balița, în prefața lucrării, Timișoara și fotbalul sînt două cuvinte inseparabile, deoarece de orașul de pe Bega sînt legate nume întrate în istoria fotbalului nostru: Bindea, Kotormani, Deheleanu, Dobay, Bürger etc. În migăloasa sa muncă de documentare, autorul a fost, de altfel, ajutat de acești mari fotbaliști de altădată, care au contribuit efectiv la redac-

tarea multor capitole ale cărții.

Iată titlul citorva capitole din această lucrare cu indicația, în paranteză, a semnatarilor lor :

Pionieratul fotbalului timișorean. Șase medalii de aur pe steagul alb-violet **(Emerich Vogl, Rudolf Wetzer, Mihai Taenzer)**. Pentru 1 200 lei s-a renunțat la apărarea titlului de campioană **(Rudolf Zombory)**. Debutul senzațional al Ripensiei în divizia națională A **(Ștefan Dobay)**. Al patrulea titlu de golgeter al lui Dobay **(Alexandru Schwartz)**. Anul cel mai bogat în succese **(Andrei Rădulescu)**. Din nou cu două echipe în divizia A **(Emil Vasilichioaie)**. Cea mai mare surpriză a diviziei A : retrogradarea echipelor Locomotiva București și Știința Timișoara **(Simion Andreescu)**, Ceasul „Schaffhausen" pe mîna lui Ciosescu **(Ioan Ciosescu)** C.F.R. Timișoara, în divizia C **(Nicolae Fodor)** etc.

P. ARCAN

PREOCUPĂRILE UNUI TÎNĂR JUDOKAN

Cercetările în domeniul sportului au generat apariția unor noi aparaturi, care ajută efectiv la îmbunătățirea performanțelor, la perfecționarea continuă a procesului de pregătire. Cînd aceste realizări sînt opera unor sportivi ele capătă simboluri deosebite, atestă dragostea pentru sportul practicat, dorința permanentă de cunoaștere.

O realizare deosebită a înregistrat și tînărul profesor de educație fizică, **Marcel Bogdan**, absolvent al promoției 1971 a I.E.F.S., apreciat judokan. Atras încă de pe băncile institutului de muncă de cercetare științifică Marcel Bogdan a predat Centrului de cercetări științifice al C.N.E.F.S. o instalație deosebit de valoroasă pentru antrenamentele judokanilor, cu ajutorul căreia antrenorii de judo au posibilități multiple de îmbunătățire a rezultatelor sportivilor de care răspund.

Instalația înregistrează grafic și semnalizează optic execuția procedeelor din tehnica aruncărilor din picioare.

Noul aparat măsoară următorii parametri : **timpul de reacție și de execuție, forța de dezechilibrare a adversarului, precizia intrărilor, rezistența specifică în cazul repetării aceluiași procedeu.**

Cu aparatul respectiv se pot urmări și dezvolta la un nivel corespunzător cerințelor actuale, calitățile motrice specifice judokanilor. Totodată se pot urmări și sesiza posibilitățile de îmbunătățire a procedeelor tehnice, se pot determina cauzele greșelilor în execuția procedeelor de judo, atît prin urmărirea semnalizărilor optice, cît și prin grafo-analiza înregistrărilor.

Sperăm că o dată intrat în circuitul întrebuințării, noul aparat va fi de un real folos și ajutor antrenorilor de judo, la fel cum avem convingerea că tînărul profesor Marcel Bogdan nu se va opri la această primă invenție în domeniul aparaturii sportive, că va continua munca de cercetare științifică și la catedra de educație fizică a școlii timișorene unde a fost repartizat.

Petre OLTEANU

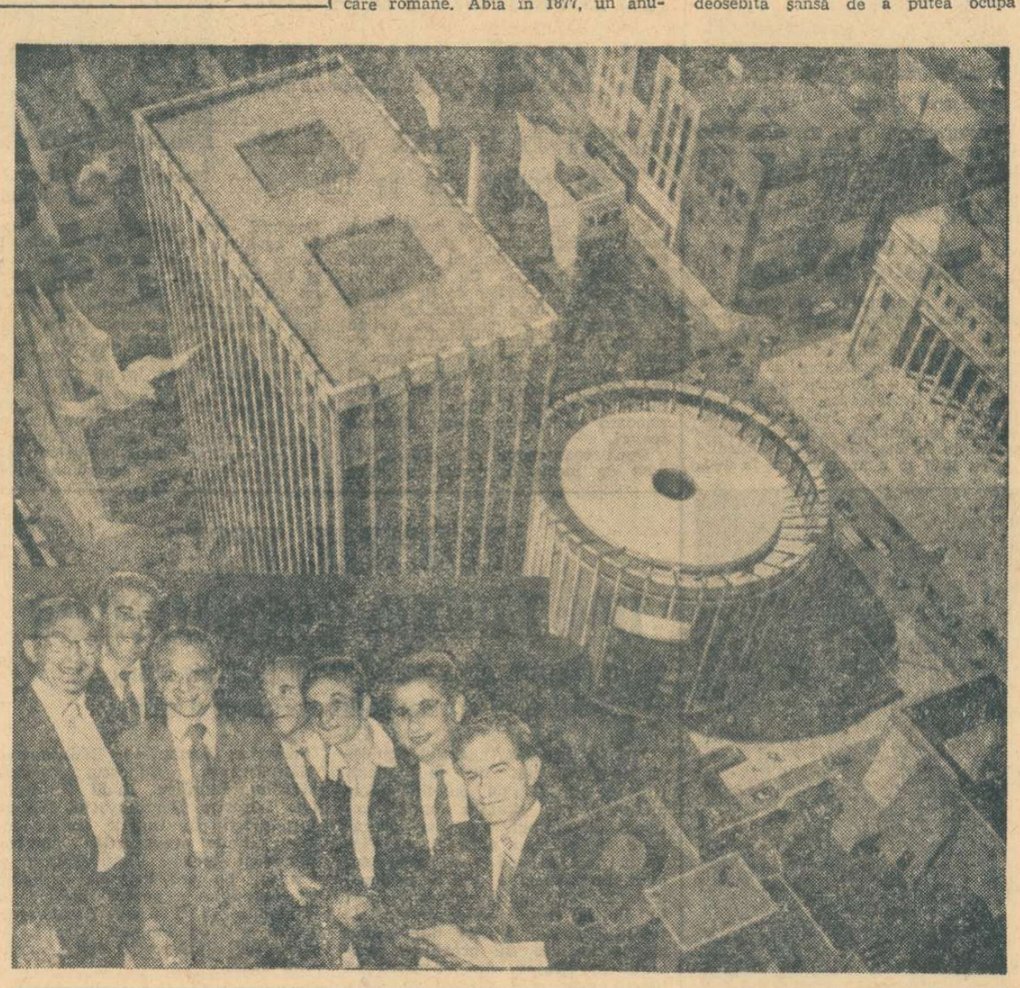

Pe fundalul noului centru sportiv new-yorkez Madison Square Garden, iată imaginea vizitei pe care ne-au făcut-o în sală foștii campioni mondiali Carmen Basilio (mijlocie) și Petey Scalzo (pană) — în prim-plan, în stînga

Fără cuvinte

UN ROMÂN — ATLET COMPLET ÎN FRANȚA ANILOR 1917-1918

- **Diploma semnată de președintele Georges Clemenceau**
- **„M. Constantin Nicolesco — excellent pratiquant"**

Dincolo de podul și lacul Băneasa începe orășelul-grădină, cu tihna provincială a străduțelor-alei, care străbat livezi de pruni, meri și gutui, locuri cu viță de vie și curți cu paleta multicoloră a straturilor de flori. În strada Gura Motrului, la nr. 43, o vilă cu etaj, înconjurată de pomi umbroși. Din grădina alăturată, ne iese în întîmpinare un bărbat înalt, în șort. Mușchi tari, alungiți, la picioare. Bust drept, de sportiv gata parcă să pornească într-o cursă de 110 m garduri... Lasă din mînă săpăliga cu care plivise răsadurile și îmbrățișează pe însoțitorul nostru, care nu este altul decît bătrînul Gogu Niculescu. Cel mai vechi fotbalist bucureștean, ni-l prezintă pe amfitrion :

„Fratele meu, Costantin Niculescu, agronom și horticultor"...

...„pensionar" — completează bărbatul din fața noastră, care, prin întreaga-i ținută, nu pare să fi trecut de 50 de ani...

Dar, Constantin Niculescu ne ghicește parcă aprecierile făcute asupra virstei sale :

„Am numai 72 de ani. Născut în 1899... Sînt cu 15 ani mai tînăr decît fratele meu, Gogu, decanul fotbaliștilor români". Și continuă povestirea, mergînd înapoi pe firul anilor, al amintirilor :

„În 1913, Gogu m-a luat cu el în Franța. M-a înscris la școala de horticultură de la Oraison. Dar, după un an a izbucnit primul război mondial. La 16 ani, absolvind școala de horticultură, am urmat cursurile Institutului de agricultură din Antibes. De mic făcusem sport, pe terenul de la „Bolta rece", vecin cu casa părintească din str. Porumbaru. Pe Coasta de Azur am continuat să practic mai multe discipline sportive, în cadrul „Societății de atletism".

La un concurs din luna aprilie 1918, am luat medalia de aur la aruncarea suliței, la săritura în înălțime și la cursele de garduri. Jucam și în echipa de fotbal a clubului campion al Coastei de Azur, ca înaintaș centru". Și o diplomă, impă-

Răspunde Ion Poștașu

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Știrea că Pele a devenit noua vedetă a filmului brazilian, v-a inspirat un catren (reușit) :

Pe ecran, acest sportiv
Reușește ca să placă,
Fiindcă, în definitiv,
Face-același lucru : „joacă" !

IOSIF SUTH, CLUJ. 1) Nu m-am gîndit să-mi întocmesc și asemenea evidențe, dar, probabil că ceea ce au realizat ceferiștii din orașul dv., în meciul cu Jiul, două autogoluri care au decis rezultatul, reprezintă un... record greu de egalat. 2) Ne întrebați dacă a mai existat la noi un meci în care s-au acordat patru lovituri de la 11 metri ? Cred că nu. De fapt, Iosif Ritter n-a făcut altceva decît să-și bată propriul său record, stabilit cu doi-trei ani în urmă la București, într-un meci Dinamo—Universitatea Cluj, în care a dictat trei lovituri de la 11 metri. Și N. Cursaru are în palmaresul său o asemenea performanță : trei penalty-uri acordate într-o întîlnire între Progresul și U.T.A.

VALERIU COMES, CONSTANȚA. Aveți și... n-aveți dreptate. Unui arbitru care nu acordă un penalty, la scorul de 1—1, cum a fost cazul lui **N. Petriceanu, în meciul U.T.A.—A.S.A. Tîrgu-Mureș, ar trebui să i se scadă mai mult decît o stea, chiar dacă în rest arbitrajul a fost bun. Dar această greșeală de arbitraj, în defavoarea fotbaliștilor de la Tîrgu Mureș, apare mai puțin hotărîtoare, în condițiile unui meci încheiat cu scorul de 5—1. Evident, problema se poate pune și altfel : mai... zburda U.T.A., dacă în minutul 36 A.S.A. Tîrgu Mureș ar fi condus cu 2—1 ? Unde-i adevărul ? Cu un singur gest, indicînd punctul de la 11 metri, N. Petriceanu, considerat unul dintre buni noștri arbitri, ne-ar fi dat un răspuns exact într-o problemă pe care acum o abordăm prin intermediul presupunerilor.**

H.H., REGHIN. 1) **„Văzînd că unii dintre cititori, vă trimite epigrame, m-am gîndit să vă trimit și cu două".** Cei mai mulți, însă, nu ne trimit. De ce n-ați urmat exemplul acestora, și v-ați luat după ceilalți ? În schimb, am reținut unul din „filmele" de actualitate :

Angelo Niculescu (care are o misiune grea în alcătuirea echipei na-

ționale de fotbal) : AJUTAȚI-L PE ȘERIF.

S. SPĂTARU, PREȘEDINTELE CLUBULUI SPORTIV METALUL, BUCUREȘTI. Într-adevăr, nu o dată, cînd echipa dv. de fotbal a pierdut, v-ați exprimat public bunele aprecieri despre arbitraj. Ca atare, iată ce ne scrieți privitor la arbitrajul brigăzii conduse de N. Mogoroașe, în meciul Chimia Rîmnicu Vîlcea—Metalul probabil că sînt întemeiate, măcar în parte. Am putut afla și eu, de pildă, că, într-o acțiune de gol, jucătorul dv., **Radu Troi**, a fost oprit să concretizeze, pe motiv de ofsaid, deși nici vorbă n-a fost de o asemenea poziție. Mai mult, însă, decît să vă bat pe umăr și să vă spun „trece și asta !", nu văd ce aș putea face. Așa-i fotbalul, cu supărări, cu greșeli de arbitraj, cu... memorii etc. etc.

Ing. BARBU DELEANU, IAȘI. 1) **„N-am nici o pretenție de noutate, totuși mi se pare curios că nu se face nimic în direcția aceasta. Dacă există un golgeter, care marchează cele mai multe goluri, de ce n-ar fi și un... goalreceiver, care primește cele mai puține goluri ?"** S-ar putea institui și un asemenea titlu. Dar ce facem cu portarii de la C.F.R Cluj sau Crișul ? Chiar dacă ar fi mai buni decît Zamora, și tot n-ar deveni vreodată... goalreceiver ! 2) Cu plăcere.

Ilustrații : N. CLAUDIU